

Am ajuns acum la acest concept cheie, foarte important pentru a înțelege perspectiva religioasă a omului contemporan, în fapt întreaga perspectivă, atât religioasă, cât și seculară. Este o idee extrem de complexă, iar în ceea ce urmează nu putem oferi decât un rezumat al problemelor implicate de acest concept.

Încă de la apariția lucrării lui Charles Darwin „Originea Speciilor” în anul 1859, părea că evoluționismul explică totul. Teoria a fost acceptată imediat de foarte mulți oameni și a devenit foarte populară în special prin oameni ca T.H. Huxley și Herbert Spencer în Anglia, în Germania prin Ernst Haeckel (1834-1919), cel care a scris „Misterul Universului”, iar mulți alții au popularizat ideile lui Darwin și au făcut din evoluție conceptul cheie al întregii lor filosofii.

Alți scriitori, precum Nietzsche, au preluat ideea și s-au folosit de ea pentru așa numitele „profeții spirituale”. Așadar, cei care se găseau în canoanele școlii de gândire apusene – adică raționalismul dus până la ultimele consecințe – au acceptat evoluționismul. Astfel, până astăzi se poate spune că aceasta este dogma centrală a gânditorilor avansați, care doresc să fie în acord cu vremurile.

Totuși, de la bun început au existat contraargumente solide. Un gânditor catolic credea în evoluție, dar nu în selecția naturală, ceea ce l-a adus la disperare pe Darwin deoarece și-a dat seama că nu poate demonstra această idee. Însă, cu predilecție în ultimii 10 până la 30 de ani au apărut multe critici ale evoluționismului dintr-un punct de vedere obiectiv. În același timp, majoritatea cărților care susțin evoluționismul încep cu o anumită presuposiție naturalistă pe care nu o dovedesc în vreun fel.

În zilele noastre și-a făcut apariția și o organizație în San Diego, numită Institutul de Creaționism Științific, care a scos mai multe cărți bune. Asociația este religioasă, dar cărțile

discută evoluționismul dintr-un punct de vedere foarte neutru, fără niciun fel de presupuziție religioasă. În opinia lor, există două modele de înțelegere a universului: modelul evoluționist și modelul creaționist. Iau în considerare dovezile, istoria pământului, straturile geologice șamd, încercând să vadă care dintre modele se potrivește. Așadar, ei au descoperit că este nevoie de mult mai puține ajustări dacă acceptăm modelul creaționist, dacă a existat un Dumnezeu care a creat la început lucrurile și dacă pământul nu are o vechime de miliarde de ani, ci una de doar câteva mii de ani.

Pe de altă parte, modelul evoluționist are nevoie de multe corecturi, putând fi comparat din acest punct de vedere cu vechiul univers ptolemaic, (vs. cel copernican) modelul dovedindu-se a fi foarte greoi. În fapt, unii membri ai acestui institut călătoresc la diverse universități unde au diverse dezbateri, în fața a mii de spectatori, cum s-a întâmplat la Universitatea din Tennessee, la cea din Texas.... A existat un interes foarte mare, iar susținătorii evoluționismului nu au fost capabili să ofere dovezi solide în sprijinul tezelor lor. Mai mult, de câteva ori și-au arătat ignoranța cu privire la câteva descoperiri recente din paleontologie.

Ambele poziții sunt susținute de oameni foarte sofisticăți și cunoscători. În continuare noi nu vom discuta problema evoluționismului ateu deoarece este în mod evident o filosofie pentru nătângi și pentru oameni care cred, așa cum afirma Huxley, că dacă aduni mai multe maimuțe și le pui la mașina de scris, oferindu-le timp suficient, dacă nu milioane, atunci miliarde de ani, ele vor scrie până la urmă Enciclopedia Britanica, conform legilor probabilității. A fost cineva care a calculat după legile probabilității și a ajuns la concluzia că așa ceva nu s-ar putea întâmpla vreodată. Dar cel care crede un asemenea lucru poate crede orice.

Dezbaterea mai serioasă se dă între evoluționismul teist – și anume teza că Dumnezeu a creat lumea iar apoi aceasta a evoluat – și punctul de vedere creștin. În acest punct trebuie să precizăm că perspectiva protestantă fundamentalistă este incorectă în multe instanțe deoarece aceștia nu știu cum să interpreteze Scriptura. Ei susțin, de pildă, că Geneza trebuie înțeleasă „literal”, dar acest lucru este imposibil. Sfinții Părinți ne spun care părți sunt literale și care nu sunt.

Prima neînțelegere care trebuie clarificată încă dinainte de a discuta această problemă este una care îi face pe mulți oameni să rateze discuția. Trebuie, așadar, să facem distincție între evoluție și variație. Variația este procesul prin care oamenii care fac, de pildă, diverși hibridi de mazăre, diverse tipuri de pisici. De exemplu, după 50 de ani de experimente au reușit să vină cu un nou tip de pisică, o îmbinare între cea siameză și cea persană, numită pisica himalayană, care are părul lung ca cea persană și culoarea siamezei. Acest tip a survenit accidental, dar nu a fost capabil să se reproducă pur și simplu, așa că abia acum după atâția ani de experimente au reușit să scoată o nouă rasă care crează. În același fel există diverse rase de câini, diverse tipuri de plante și diverse rase de oameni, care sunt foarte diferite: pigmei, hotenotoși, chinezi, nord-europeni – diferite tipuri de ființe umane care provin de la un singur strămoș. Cu alte cuvinte, problema variației este o problemă în sine.

Există fără îndoială multe variații în cadrul unui anumit tip de creatură, iar la aceste variații se pot aștepta oamenii cu expertiză științifică. Dar aceste variații nu produc niciodată ceva nou, ci produc doar un tip diferit de căței sau pisică sau om. În fapt, aceasta este mai mult o dovadă contra evoluționismului decât în favoarea sa, deoarece nimeni nu a reușit vreodată să vină cu o nouă creatură sau cu o nouă specie. În fapt, diferitele specii (rezultate din hibridizare? – nota trad.) – iar acest termen este în sine foarte arbitrar – în ceea mai mare parte nu sunt capabile să producă vârstare, iar în puținele cazuri în care acest lucru se petrece, acesta nu poate să se reproducă mai departe. Sf. Ambrozie al Milanului afirmă: „Acesta să-ți fie un exemplu, pentru tine, omule, ca să încetezi a te mai amesteca în treburile lui Dumnezeu. Dumnezeu a voit ca fiecare creatură să fie distinctă.”

În timpul Iluminismului, perspectiva asupra naturii era suficient de stabilă. În fapt, chiar înainte de această perioadă, arhiepiscopul anglican Usher a calculat toți anii dați în Vechiul Testament și a ajuns la concluzia că lumea a fost creată în anul 4004 î. Hr. Newton credea în această teorie, iar perspectiva iluministă era în favoarea ideii că Dumnezeu a creat lumea în șase zile, iar apoi a lăsat-o să se dezvolte de la sine și toate speciile erau la fel cum le vedem noi astăzi. Oamenii de știință ai epocii acceptau această viziune.

Spre sfârșitul Iluminismului, însă, pe măsură ce febra revoluționară creștea, această imagine stabilă a lumii a început să se prăbușească și deja unii oameni de știință au avansat teorii mult mai radicale. Deja la sfârșitul secolului al XVIII-lea Erasmus Darwin, bunicul lui Charles Darwin, a avansat ipoteza că toată viața provine dintr-un filament primordial, ceea ce este tocmai ce se înțelege astăzi prin teoria evoluției. Nu este o teorie care să privească doar o anumită specie sau un anumit tip de creatură, ci teoria că totul derivă dintr-un strop sau filament primordial, iar acesta s-a dezvoltat prin transmutații în diversele tipuri de creaturi.

Acest nou tip de explicație avansat de Erasmus Darwin reprezintă o încercare de a continua spiritul Iluminismului în materie de raționalism și simplitate. Pe măsură ce raționalismul pătrundea mai adânc în mentalul colectiv, era mai simplu de crezut și de explicat viața, gândea Erasmus, ca provenind dintr-un singur filament viu în loc de a accepta explicația complicată după care Dumnezeu a dat viață dintr-odată tuturor tipurilor de creaturi.

După acest episod, a existat un naturalist, Lamarck, care avea o teorie evoluționistă foarte bine pusă la punct. Pentru el schimbările necesare pentru a explica evoluția unei specii din alta se datorau moștenirii caracteristicilor dobândite. Dar acest lucru nu putea fi dovedit niciodată și în fapt a fost chiar infirmat. Astfel, ideea de evoluție nu a prins atunci.

Dar în aceeași epocă, la începutul secolului al XIX-lea, a existat un geolog care a pus umărul serios la acceptarea ideii de evoluție. Numele său era Charles Lyell și el a propus teoria uniformismului, care susținea că toate schimbările pe care le vedem în pământ astăzi nu sunt rezultatul unor soi de catastrofe, un potop survenit instant sau ceva asemănător. Procesele la care asistăm astăzi au operat în decursul ultimelor secole, de la începutul lumii, în măsura în care putem observa acest lucru. Dacă privim, de pildă, la Marele Canion, vedem cum râul a mâncat malurile canionului și se poate calcula cât timp a durat acest proces știind cât de repede curge apa, câtă apă mai este astăzi, calitatea solului șamd. Potrivit lui Lyell, dacă presupunem că aceste procese au funcționat mereu cu aceeași viteză – acest proces fiind ceva foarte rațional și calculabil – putem ajunge la o explicare uniformă a lucrurilor. Bineînțeles, însă, că nu există nicio dovadă pentru acest lucru, fiind vorba doar de ipoteza lui Lyell.

Totuși, această teorie, dimpreună cu ideea că speciile evoluează una dintr-alta, – o idee care câștiga din ce în ce mai mult teren – conduc la o concepție conform căreia lumea nu are o vechime de doar câteva mii de ani precum pare a susține creștinismul, ci trebuie să aibă o vechime de sute de mii, dacă nu chiar milioane de ani, poate chiar mai mult. Astfel a luat naștere concepția unui pământ din ce în ce mai vechi. Dar trebuie reamintit din nou că este vorba doar de o presupuziție sau mai bine zis de o credință că pământul trebuie să fie foarte vechi. Nu a fost oferită nicio demonstrație.

Însă această idee deja începuse să prindă în mințile oamenilor. Cartea lui Darwin în care susținea ideea de selecție naturală a apărut în 1859 și i se opunea lui Lamarck cel care pretindea, de pildă, că girafa e evoluat deoarece o creatură cu gâtul scurt a trebuit să își întindă

gâtul din ce în ce mai tare după frunze și astfel urmașele sale au devenit din ce în ce mai alungite, până când s-au transformat în ceea ce vedem noi astăzi ca fiind o girafă. Dar această explicație era contrară tuturor legilor științifice deoarece astfel de lucruri nu se întâmplă. O caracteristică dobândită nu poate fi transmisă mai departe. Femeile chineze care aveau picioarele mici din cauza obstrucționării lor în copilărie nășteau apoi fete cu picioarele normale.

Darwin a avansat ideea că este posibil ca cele două creaturi cu gâturile lungi să fi supraviețuit deoarece au avut gâturi mai lungi și s-au împreunat deoarece toate celelalte au murit, din cauza unui dezastru. Progeniturile lor au avut, la rândul lor, gâturile lungi, pentru că odată cu ei a apărut o schimbare sau o mutație. La început este posibil ca aceasta să fi fost o simplă întâmplare norocoasă, dar în momentul în care cele două animale s-au reprodus, acest proces a continuat de-a lungul veacurilor.

Bineînțeles că avem de-a face tot cu o ipoteză, deoarece nimeni nu a observat așa ceva întâmplându-se. Dar este o ipoteză care s-a înfipt în conștiința oamenilor. Erau pregătiți pentru așa ceva, iar această idee a fost doar declanșatorul. Li se părea că sună foarte plauzibil și astfel ideea evoluției a devenit acceptată, deși ea nu fusese demonstrată.

De altfel, speculațiile lui Darwin se bazau aproape în întregime pe observațiile sale asupra variațiilor, nu asupra evoluției. Pe când călătorea în Insulele Galapagos se întreba de ce există 13 specii de cintezoși, iar explicația sa era aceea că la început a existat o singură specie care s-a dezvoltat apoi în funcție de mediul său. Dar aceasta nu este evoluție, ci variație. De aici, el a ajuns direct la concluzia că dacă vei continua să faci astfel de mici schimbări, în cele din urmă vei obține o cu totul altă specie. Problema este că atunci când încerci să demonstrezi acest lucru din punct de vedere științific, nimeni nu a observat aceste schimbări importante; tot ceea ce s-a observat au fost schimbări înăuntrul unui tip sau al unei specii.

Să aruncăm, deci, o privire la așa numitele „dovezi privind evoluția” pentru a vedea ce fel de demonstrații sunt. Nu vom încerca să le infirmăm, ci vom încerca doar să vedem calitatea dovezilor folosite, să vedem ce li se pare a fi convingător oamenilor care cred în evoluție.

Avem de pildă, un manual standard de zoologie, folosit în urmă cu 20 de ani, care face o listă

de dovezi. Prima dintre acestea se numește „morfologie comparativă”. Pe scurt, un om are brațe, păsările au aripi, peștele are aripioare. Cartea are chiar și niște diagrame convingătoare, care le face pe toate să pară foarte asemănătoare, apărând acolo chiar și o molie. Păsările au gheare, oamenii au degete și autorii arată cum ar fi putut să se dezvolte unele din altele. Toate ființele sunt arătate ca și cum ar avea o structură foarte similară, iar structurile diferite sunt din diverse încrengături, genuri, familii șamd. Desigur, toate acestea nu reprezintă o dovadă, deși pentru cineva care crede în evoluție ele sunt foarte logice.

Dacă pe de altă parte crezi în Dumnezeu și crezi că Dumnezeu a creat toate aceste animale, imaginile te vor convinge că ele au fost create într-un soi de gradație. Dacă însă crezi că au evoluat una dintr-alta te uiți la imagini și vezi cum au evoluat. Dar în toate aceste imagini și idei nu există o dovadă – nici împotriva, nici pentru evoluționism. În fapt, oamenii au acceptat evoluționismul pe cu totul alte baze, iar când au privit la aceste imagini au devenit și mai convinși de adevărul ideii.

În al doilea rând, există „fiziologie comparativă”: „Țesuturile și fluidele organismelor arată multe similități de bază în ceea ce privește proprietățile fiziologice și chimice care sunt” asemănătoare celor întâlnite în morfologie. De pildă, „din hemoglobina din sângele vertebratelor” un anumit tip de „cristale oxihemoglobine poate fi obținut” care „se bazează pe structura corpului.” Cele ale fiecărei specii sunt distincte, însă toate formează un singur „gen care are caracteristici comune. Mai mult, cele ale tuturor păsărilor au anumite asemănări”, dar diferă de „cristatele obținute” din „sângele mamiferelor sau reptilelor.”

Avem aceeași strategie ca și în morfologie. Dacă crezi în creație, vei spune că Dumnezeu a făcut creaturi similare cu sânge similar, astfel că nu apare nicio problemă. Dacă crezi în evoluție, vei spune că una a evoluat dintr-alta. În fapt, într-unul din sistemele de determinare a vârstei care a fost conceput după ploile cu sânge² s-a observat că sunt similare în fiecare specie, au ceva în comun cu cele dintr-un gen și foarte distincte în/la păsări, maimuțe șamd. De aici, s-au făcut anumite calcule pentru a decide câți ani distanță pe scara evoluției separă aceste creaturi diferite. Întâmplarea face ca aceste calcule să nu ia în considerare nimic altceva. Dacă este acceptată această soluție, alte sisteme de determinare trebuie modificate. Așadar este, în continuare, o chestiune controversată și nu dovedește nimic deoarece poate fi acceptată atât ca o dovadă a evoluționismului, dar și ca o dovadă a creației lui Dumnezeu.

Mai există un al treilea argument numit „embriologia comparativă”. Manuale precum este acesta de „Zoologie Generală” aveau pe vremuri imagini clasice cu peștișori, salamandre, țestoase, pui de găină, porci, oameni, și toți arătau în bună măsură la fel și au evoluat treptat diferit. Mai mult, se poate vedea cum omul are așa numitele „branșii” în embrion. Ca urmare, este o

amintire a moștenirii sale.

Ernst Haeckel în teoria sa a recapitulării și a legii biogenetice afirma: „Un organism individual în dezvoltarea sa (ontogeneza) tinde să recapituleze etapele prin care au trecut înaintașii săi (filogeneza).” Astăzi această teorie nu mai este acceptată de evoluționiști. Branhiile nu sunt niciun fel de branhii, ci reprezintă doar ceea ce se va dezvolta în gâtul ființei umane. Așadar, această dovadă poate fi ușor înlăturată. Însă ei folosesc acest argument ca și cum similitudinea înseamnă dovadă, deși în fapt pur și simplu nu există așa ceva.

O altă dovadă care părea mai puternică în trecut decât este astăzi este aceea a organelor reziduale. Există anumite organe, precum apendicele din om, care nu par să îndeplinească nicio funcție și de aceea ele sunt văzute ca fiind rămășițe dintr-un stadiu anterior de evoluție, când omul era o maimuță sau când avea nevoie de acest organ. Dar s-a descoperit treptat că aceste organe reziduale au o anumită întrebuințare. Apendicele, de pildă, are o funcție glandulară. În concluzie, argumentul își pierde din greutate. Mai mult, doar pentru că nu știm ce funcție îndeplinește un organ, de aici nu rezultă că el este o rămășiță dintr-o formă de viață inferioară.

Apoi există argumente din paleontologie care se ocupă cu studiul fosilelor. Bineînțeles că primul lucru convingător îl reprezintă straturile geologice, cum se întâmplă la Marele Canion unde se pot vedea tot felul de straturi; cu cât cobori mai jos cu atât mai primitive par creaturile. Straturile sunt datate în funcție de creaturile care se găsesc în ele.

Există o poveste întreagă despre cum în secolul al XIX-lea au descoperit aceste straturi și au determinat care sunt mai vechi și care mai noi. Acum cercetătorii cred că au la dispoziție un sistem foarte elaborat prin care să spună care este vechimea straturilor. Totuși, întregul sistem de datare este mai degrabă circular deoarece, din moment ce aceste straturi sunt cu susul în jos, ei trebuie să facă anumite reajustări, precum în sistemul ptolemaic era nevoie de anumite reajustări pentru a face epicycluri, deoarece planetele nu se mișcau uniform în jurul pământului. În același fel, trebuie să faci reajustări când descoperi că straturile sunt invers, cu susul în jos. Trebuie datate după fosilele găsite în ele. Însă cum poți ști dacă fosilele din ele sunt așezate în ordinea care trebuie? Știi pentru că în alt loc fosilele erau așezate cum trebuie și de acolo ai deprins sistemul. Dar dacă ești atent sistemul este circular și trebuie să te bazezi pe credința că teoria corespunde cu realitatea.

Apoi, există anumite fisuri în acest argument. Pentru început, noile creaturi apar dintr-odată în

fiecare strat, fără niciun fel de tipuri intermediare. Pe lângă acest detaliu, pe măsură ce continuă cercetările, se descoperă animale care nu ar trebui să fie în anumite straturi, astfel că acum în nivelul precambrian descoperă un calamar foarte evoluat și tot felul de alte animale care nu ar trebui să se găsească acolo, deoarece se presupune că nu evoluaseră până 100 de milioane de ani mai târziu. Astfel, fie trebuie să modifice ideea de evoluție a calamarului fie trebuie să recunoști că a fost o excepție.

În general, însă, nu există nicio dovadă că aceste straturi s-au așezat în decursul a milioane de ani. Creaționiștii care discută despre Potopul lui Noe susțin că este la fel de probabil ca potopul să fi cauzat exact acest gen de lucruri, deoarece animalele mai avansate s-ar fi îndreptat spre terenurile mai înalte încercând să scape de potop. Animalele marine mai puțin evolute ar fi fost primele îngropate, iar puținele rămășițe umane s-ar explica prin aceea că oamenii ar fi încercat să se suie pe nave și să plece.

În aceeași ordine de idei, trebuie să existe anumite condiții speciale pentru a permite conservarea unei fosile. Trebuie să fie îngropată dintr-odată într-un anumit tip de nămol. Întreaga teorie a gradualității acestor fenomene este din ce în ce mai atacată. În fapt, astăzi există dovezi că petrolul și cărbunele și astfel de minereuri pot fi realizate într-o durată de timp foarte scăzută, de zile sau săptămâni. Chiar formarea fosilelor susține în bună măsură ideea unui asemenea catastrofe.

Ultimul argument contra evoluției este acela că este greu de spus dacă a fost găsită măcar o singură vietate care ar putea fi numită o specie intermediară. În realitate, chiar și Darwin era extrem de îngrijorat cu privire la acest lucru. „Potrivit teoriei mele, ar trebui să existe cel puțin un milion de specii intermediare dacă nu mai multe, dar eu nu am descoperit niciuna. Cu toate acestea să așteptăm până când vom avea toate informațiile despre fosile.”

Oamenii de știință de astăzi susțin că tabloul fosilelor este complet și se cunosc mai multe specii de fosile decât de specii în viață. Și cu toate acestea nu au fost găsite mai mult de câteva care ar putea fi interpretate cumva ca fiind specii intermediare. Vor vorbi despre pterodactil – acea reptilă cu aripi – și vor spune că este o reptilă care va deveni pasăre. Dar de ce nu am putea spune pur și simplu că este o reptilă cu aripi?

Există anumite fosile, numite „fosile cheie”, care atunci când sunt văzute într-un strat specific înseamnă că acel strat nu poate fi mai vechi sau mai nou de o anumită dată deoarece acel animal nu mai exista în acea perioadă. Au descoperit, însă, recent un asemenea animal despre care se presupunea că era dispărut de 500 de milioane de ani, dar care înoată acum în ocean. Și deoarece era o fosilă cheie a prăbușit întreaga teorie. Stratul acela specific fusese datat în funcție de acel pește dispărut, ceea ce înseamnă că datarea era incorectă.

În aceeași ordine de idei, nu reiese de nicăieri de ce anumite specii evoluează, în timp ce altele rămân exact la fel. Există multe specii din trecut care sunt la fel ca și speciile de astăzi. Evoluționiștii au o teorie după care acestea sunt specii „retrograde” care nu merg mai departe dintr-un anumit motiv, în timp ce altele sunt mai progresiste deoarece au energia de a merge mai departe. Dar aceasta este credință, nu demonstrație. Astfel, fosilele prezervate sunt la fel de distincte ca și oricare altă specie ce trăiește.

În toate manualele evoluționiste mai apare un element interesant: calul și elefantul. Există o mare doză de subiectivism implicată aici, la fel ca atunci când îl pictezi pe omul de Neanderthal aplecat ca să semene cu o maimuță. Este vorba de imaginație, nu de o demonstrație științifică, chiar dacă se bazează pe o idee filosofică. Există ceva dovezi care sunt, de fapt, fie împotriva evoluționismului fie arată că în realitate nu se poate trage nicio concluzie, indiferent de poziția adoptată.

Există apoi unele lucruri foarte remarcabile pe care evoluționismul nu le poate explica. Chiar recent, în ultimii doi sau trei ani, au descoperit un loc în Texas unde există urme de dinozaur și chiar lângă ele erau urme de oameni. În unele locuri urmele de om și cele de dinozaur se suprapun ceea ce demonstrează că trăiau în același timp. Protestanții au făcut un film despre acest subiect și l-au prezentat ca pe o dovadă contra evoluționismului. Dar unul dintre oamenii de știință – un creaționist – care a vizionat filmul a afirmat: „Ei bine, este ceva foarte interesant, nu-i așa?” Dar un om care credea în evoluționism s-a uitat și a spus: „Eu nu cred.”

El are credința că așa ceva nu s-a întâmplat, că acel dinozaur a dispărut înainte de apariția omului; ca urmare era imposibil de găsit în același loc urme de dinozaur și de oameni. Sau, mai există varianta de a face un ep ciclu în sistem pentru a oferi o posibilă explicație.

În fine, ultima așa-zisă „dovadă a evoluției” este mutația. În fapt, omul de știință serios îți va spune că toate celelalte nu reprezintă în realitate dovezi, ci singurul argument redutabil este mutația.

Randall, cel care a scris „O istorie a gândirii moderne” și care era la rândul său un evoluționist, afirmă: „În prezent, biologii admit că strict vorbind nu știm nimic despre cauzele originii speciilor noi. Trebuie să ne bazăm pe credința științifică că ele survin datorită schimbărilor chimice din plasma germeilor”. Randall este suficient de sofisticat încât să recunoască că este vorba de o credință.

Sunt alții precum Dobzhansky care spun că „am dovedit evoluția deoarece am făcut noi specii în laborator.” Și astfel, după 30 de ani de experimente cu musculițe care se înmulțesc foarte rapid, poți obține echivalentul a sute de mii de ani de viață umană. El a experimentat prin radierea musculițelor și în cele din urmă a venit cu două exemplare care au trecut prin schimbări – nu aveau aripi și nu mai erau capabile să se reproducă. Iar aceasta era definiția sa pentru specie: nu se pot reproduce, motiv pentru el să se mândrească că „am evoluat noi specii”.

Legat de acest subiect trebuie făcute anumite precizări. În primul rând, experimentul a avut loc în condiții extrem de artificiale, prin radiație. Luând acest caz în considerare ar fi nevoie de o nouă teorie a undelor radioactive provenite din spațiu pentru a justifica evoluționismul. În al doilea rând, noua specie este tot o musculiță. Nu mai are aripi și are culoarea violet în loc de galben, dar cu toate acestea rămâne în fond o musculiță la fel ca oricare alta. Este doar o altă varietate, așa că nu s-a dovedit nimic. Mai mult, aceste mutații sunt 99% dăunătoare. Toate experimentele efectuate de-a lungul a multe decenii s-au dovedit lipsite de succes în a demonstra vreo schimbare reală de la un tip de ființă la altul, chiar și în cazul celor mai primitive specii care se reproduc pe ele însele în 10 zile. Dacă se poate trage vreo concluzie de aici, ea este pentru stabilitatea speciilor.

Dar în cele din urmă trebuie să spunem că nu există nicio dovadă științifică pentru evoluționism. De asemenea, nu există nicio dovadă categorică împotriva evoluționismului, chiar dacă poate nu pare prea logic sau, având în vedere dovezile plauzibile, nu avem niciun fel de argument că dacă ai avea un miliard sau un triliard de ani nu ai putea produce dintr-o amibă un om sau o maimuță. Un om este mai complicat deoarece are un suflet. Cine știe? Dacă ai o minte complet obiectivă și nu iei pentru o clipă în considerare ce spun Sfinții Părinți, te-ai putea gândi probabil că este adevărat, mai ales dacă există Dumnezeu. Dacă crezi că s-a produs din „întâmplare”, nu ai niciun argument. Totuși, această ultimă posibilitate – dacă cineva crede în întâmplare – necesită mult mai multă credință decât credința în Dumnezeu. În orice caz, dovezile pe care

tocmai le-am trecut în revistă au sens în funcție de filosofia adoptată. Filosofia creaționistă necesită mult mai puține ajustări ale dovezilor. Din acest punct de vedere, este mult mai conformă cu presupuzițiile legate de simplitate și uniformitate ale științei moderne.

Mai există o metodă folosită ca o „dovadă pentru evoluționism” și anume sistemele de datare cu radio-carbon, potasiu-argon, datarea cu seriile uraniului șamd. Toate aceste metode au fost descoperite în secolul nostru, iar unele dintre ele chiar foarte recent. Pentru mulți, ele dovedesc că lumea este foarte, foarte veche. Într-unul dintre manuale se spune că au produs o adevărată revoluție în datare deoarece înainte oamenii aveau doar idei relative legate de vârsta pământului, în timp ce astăzi au informații absolut corecte.

Poți folosi metoda potasiu-argon și descoperi că o anumită rocă are o vechime de 2-3 miliarde de ani. Există o marjă de eroare de aproximativ 10%. Una dintre problemele acestei metode este că oamenii de știință care foloseau această metodă cunoșteau deja vârsta înaintată a pământului înainte ca aceste sisteme să fie dezvoltate. Cu alte cuvinte, sistemele de datare s-au bazat pe presupuziții care au condus la ideea că lumea are o vechime de milioane, dacă nu miliarde de ani. Așadar nu sunt chiar atât de revoluționare în privința datării. Pur și simplu se armonizează cu viziunea deja acceptată. Dacă din aceste noi sisteme de datare ar fi rezultat că lumea are o vechime de doar 5000 de ani, în loc de 3 miliarde, oamenii de știință nu le-ar fi acceptat atât de ușor.

În al doilea rând, există anumite principii de bază, presupuziții, care funcționează în cadrul acestor sisteme de datare. Sistemul cu carbon 14, care trasează descompunerea radioactivă a carbonului 14 în carbon 12, necesită: 1) să existe o uniformitate absolută – ca rata de descompunere să fie întotdeauna aceeași pentru tot timpul cât procesul a funcționat, 2) să nu fi existat nicio contaminare din surse externe – ceea ce oamenii de știință admit că se poate întâmpla și 3) obiectul datat să fi fost izolat, îngropat undeva și să nu fi atins nimic din exterior, să nu fi intrat în contact cu niciun fel de materie organică și în fine, 4) să nu fi existat de la bun început un carbon-12, ci să fi fost carbon 14. Toate aceste condiții sunt asumții, ele nu sunt dovedite.

Mulți oameni, chiar și din rândul non-evoluționiștilor, vor recunoaște că metoda de datare cu carbon – 14 este cea mai de încredere dintre toate sistemele de datare. Până și creaționiștii științifici admit că are acuratețe până în urmă cu 2000 de ani. A fost testată pe anumite obiecte a căror vechime a fost determinată și s-a dovedit a nu da estimări prea îndepărtate. Dar dincolo de pragul de 2000 sau 3000 de ani metoda devine foarte îndoielnică. Chiar și susținătorii acestei metode recunosc că, dat fiind că perioada de înjumătățire a carbonului 14 este de 5600 de ani, nu poate fi o metodă precisă dincolo de 20.000 sau 30.000 de ani, în cel mai bun caz. Alte sisteme, potasiu-argon, uraniu șamd, au perioadă de înjumătățire de un 1,3 miliarde de ani, respectiv 3,5 miliarde de ani. Din acest motiv, când se discută despre dovedirea vârstei vechilor roci folosesc acest sistem.

Sistemul cu carbon-14 este folosit doar pentru materie organică, pe fosilele înseși, iar sistemul potasiu-argon și uraniu pe roci. Dar condițiile amintite mai sus rămân neschimbate: trebuie să existe uniformitate de-a lungul a miliarde de ani și niciun fel de contaminare din exterior.

Trebuie să presupunem ca la început a existat doar potasiu, înainte de a se descompune în argon. Dar toate aceste lucruri trebuie acceptate pe bază de credință. Iar dacă încerci să datezi ceva recent, să spunem de acum un milion de ani, și folosești aceste sistem cu o perioadă de înjumătățire de un miliard de ani, este ca și cum ai încerca să măsoară ceva milimetric folosind un metru. Nu este foarte precis presupunând chiar că ar fi valid. Există numeroase cazuri când s-a aplicat această metodă de datare la roci nou-apărute, dar care conform sistemului de datare aveau o vechime de două miliarde ani. Drept urmare, toată metoda este foarte nesigură și presupune de la bun început că aceste miliarde de ani au existat.

Există alte tipuri de teste care au fost folosite cu alte ocazii, cum ar fi de pildă, rata care la sodiul se acumulează în ocean, rata la care diverse chimicale se acumulează în oceane. Se măsoară cantitatea de elemente care sunt acum în oceane, să măsoară cât intră în oceane în fiecare an și de aici se deduce cât de vechi trebuie să fie oceanul. Și probabil oceanul este la fel de vechi ca lumea.

S-a realizat acest experiment cu sodiul și s-a descoperit că lumea are o vechime de un miliard de ani. Dar în același timp s-a descoperit că obții răspunsuri variate în funcție de elementul pe care îl folosești, mergând de la unele care dau o viață de 150 de ani, altele 5000 de ani, unele 500 de ani, altele 10 miliarde de ani. Nu există niciun fel de uniformitate.

Există și alte teste. De pildă, cineva s-a uitat la rata la care nichelul se acumulează pe pământ în meteoriți. Luând cu aproximație cantitatea de nichel care se acumulează în fiecare în meteoriții care ajung pe pământ și proiectând-o în trecut, pe o bază uniformă, cineva a calculat că dacă pământul are o vechime de 5 miliarde de ani, cum este indicat de cele mai recente estimări, ar trebui să fie un strat de nichel cu o grosime de 146 de mile în jurul pământului.

Mai există un test, și anume pe cantitatea de heliu care intră în atmosferă din coroana solară, dar care dă, de asemenea, unele rezultate complet aiuritoare. Drept urmare, aceste teste sunt foarte nesigure, iar unele dintre ele fac foarte foarte îndoielnică afirmația că pământul ar putea avea o vechime de 50 de miliarde de ani.